

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.4/2025/8. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2025. május 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2024. november 4. napján kihirdetett, B.49/2024/25. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlott által megvalósított cselekmény vonatkozásában mellőzi a rendbeliségre történő utalást, a bűncselekmény megnevezése és jogszabályi hivatkozása helyesen emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont).

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 (tizenöt) évre súlyosítja, melynek végrehajtási fokozata fegyház.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a Terhelt1 vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.668,- (tízezer-hatszázhatvannyolc) forint bűnügyi költség megfizetésére Terhelt1 vádlott köteles.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2024. május 6. napjától október 21. napjáig megtartott nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott, és 2024. november 4. napján kihirdetett, B.49/2024/25. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét 1 rendbeli, a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetében állapította meg, s ezért a vádlottat 13 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte, a feltételes szabadság kedvezményéből kizárta, egyúttal beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Részint a lefoglalások megszüntetésével és kiadni rendelés, illetőleg megsemmisíteni rendelés útján, részint pedig elkobzás elrendelésével, valamint a vádlott részére kiadni rendelt pénzösszeg visszatartásával rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, illetőleg az eljárás során felmerült bűnügyi költség terhelt általi viseléséről.

[2] A fenti határozat ellen az ügyész kizárólag a büntetés súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője teljeskörűen terjesztettek elő jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.1/2025/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartva a vádlott és védő által bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélte, rámutatva arra, hogy a felülbírálat a Be. 509. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű.

Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás a perrendi szabályok betartásával került lefolytatásra, a megállapított tényállás megalapozott, az abból a vádlott bűnösségére vont következtetés helytálló.

A bűncselekmény minősítésével összefüggésben a különös kegyetlenséggel elkövetés tárgyi oldalán vizsgálendő szempontok kiemelésével azt hangsúlyozta, hogy mind a vádlott által kifejtett erőbehatások száma, ereje, mind pedig az irányultsága alapján megalapozott a szóban forgó minősítő körülmény fennálltára vont elsőbírói következtetés.

Emellett az elsőfokú bíróság helytállóan zárta ki az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságát, a büntetéskiszabási körülmények körében pedig a fiatal felnőtt korra figyelemmel az enyhítő körülmények közül mellőzendő a büntetlen előélet, súlyosítóként veendő figyelembe a súlyosabb minősítés alapját képező durvaságot többszörösen meghaladó vádlotti brutalitás.

Utóbbiak szerint az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítása indokolt, emellett a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése sem felel meg a jogszabályi rendelkezésnek és az ítélkezési gyakorlatnak, a fellebbviteli főügyészség ennek korrekciójára is indítványt tett.

Összességében a fentiek alapján a másodügyészi indítvány arra irányult, hogy az ítéltábla nyilvános ülésen elbírálva a fellebbezéseket, a jogorvoslati kérelmekkel támadott elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztés mértékét súlyosítsa, a rendelkező részben a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezését pontosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] Fellebbezésének írásbeli indokolásában a terhelt védője arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (1) bekezdés d) pontja alapján részben megalapozatlan, mivel tényekből további tényekre helytelen következtetést vont. Kiemelte, hogy a halálos eredményhez vezető bántalmazás előzményeként egy olyan tényező is megjelent az érintett felek között, amely a korábbi vitáik alkalmával nem merült fel, nevezetesen a sértett véglegesen elküldte a vádlottat, akinek az élete ezzel kilátástalanná vált, ugyanis mind a lakhatása, mind a munkahelye a sértettől függött, és a vádlott korábban éppen a sértettel kialakított hosszútávú kapcsolat reményében adta fel a kelet-magyarországi életét, mondta fel az albérletét, így a sértettel való közös életnek számára nem volt alternatívája. A védői érvelés nem egészen értett egyet azon megállapítással, hogy a vádlott részéről az elkeseredettség nem alapozhat meg ilyen tudatállapotot, a tényekből megállapíthatóan ugyanis a vádlott ezzel a sértetti lépéssel teljesen kilátástalan helyzetbe került, és ez a szomorúságon és dühön túl kétségbeesést is eredményezett, amelyeknek elegye az emberölés privilegizált alakzatának megállapítását lehetővé teszi.

[5] A védelem a másodlagos indítványa körében – az elsődleges indítványának történő helyt nem adás esetére – arra tett indítványt, hogy a bíróság védencét a Btk. 160. § (1)

bekezdésében meghatározott és eszerint minősülő emberölés alapesetében mondja ki bűnösnek, ezzel összefüggésben hivatkozott a 3/2013. büntető jogegységi határozat megállapításaira, az ugyanis tartalmazza azt is, hogy az elkövetőnek a sértett megölése után tanúsított magatartása már kívül esik az elkövetésen, a halál beálltát követően okozott cselekmények már nem minősíthetik fel az emberölés alapesetét különös kegyetlenséggel történő elkövetésre.

E körben a védelem rámutatott arra, hogy a szakértői vélemények alapján jelen esetben az sem kizárt, hogy a legsúlyosabb szúrást követően fél percen belül bekövetkezett a sértett halála, amely után még lehet okozni sérüléseket úgy, hogy azok gyakorlatilag olyan sérülések képét mutassák, minthogyha még élő áldozat esetében történtek volna meg, mindez pedig a halál beálltát követő tizenötödik percre lehetséges.

Összességében tehát nem zárható ki, hogy a legsúlyosabb sérülés elszenvedését követően a sértett nagyon rövid időn belül meghalt, és a vádlott az összes további cselekményével már egy holttestet „bántalmazott”.

Ilyen módon álláspontja szerint nem bizonyítható a különös kegyetlenség minősítő körülményének fennállta, védence legfeljebb az alapeset megvalósításáért vonható büntetőjogi felelősségre.

Fentiekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát a Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja alapján küszöbölje ki, az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (2) bekezdése szerint változtassa meg, védence felelősségét elsősorban a Btk. 161. §-ában foglalt erős felindulásban elkövetett emberölés büntetében mondja ki, amennyiben pedig erre nem lát lehetőséget, úgy másodlagosan a vádlott bűnösségét a Btk. 160.§ (1) bekezdésében írt emberölés büntetében állapítsa meg.

Harmadlagos indítványa körében a védelem annak a körülménynek a figyelembevételét kérte, hogy védence büntetlen előéletű, fiatal felnőttnek minősült az elkövetéskor, a terhére rótt cselekményt az eljárás kezdetén beismerte, tettét mélyen megbánta és személyiségzavarban szenved. Utóbbiakra figyelemmel az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a vádlottal szemben alkalmazott szabadságvesztés büntetés enyhítésére és a feltételes szabadság kedvezményének alkalmazására tett indítványt.

[6] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédekben mind a vád, mind a védelem képviselője maradéktalanul fenntartotta az írásbeli indítványában foglaltakat, azok körében egyes, általuk fontosnak ítélt körülményeket emeltek ki és hangsúlyoztak, a védelem továbbra is a sértetti magatartás következtében kialakuló kilátástalan vádlotti élethelyzetre mutatott rá, míg ennek fennálltát az ügyészség képviselője nem látta megállapíthatónak, kiemelve egyúttal, hogy a minősítő körülmény tárgyi szempontú elemzése alapján a különös kegyetlenség megállapíthatóságának valamennyi feltétele fennáll a vádlott vonatkozásában.

Az utolsó szó jogán tett nyilatkozata alkalmával a vádlott mély megbánásának adott hangot, a történetek miatt bocsánatot kért a sértett jelen lévő hozzátartozóitól.

Jóllehet az elkövetés részleteire továbbra sem emlékezett, a védője álláspontjához csatlakozva maga is arra hivatkozott, hogy a sértett már a bántalmazás kezdeti szakaszában elhalálozhatott, a sérülései jelentős részét már nem élő állapotban szenvedte el, a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapításának nincs kétséget kizáró alapja.

[7] Az ítéltábla a többirányú fellebbezési kérelmek tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, a védelmi fellebbezés írásbeli indokolásának lényegére,

valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a fellebbezésekkel sérelmezett elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján teljesszóően felülbírálta.

A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozatlansági okot, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet fentiek szerinti felülbírlatát megakadályozta volna.

A teljesszórú felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos, azaz egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére, a másodfokú bírósági eljárás emellett a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában is vizsgálta és kontrollálta. E körben megállapítható, hogy érdemleges támadás perrendi-eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási tevékenységet nem érte, ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárási hibát, hiányosságot vagy mulasztást.

Vizsgálva a konkrét bizonyítási cselekményeket, az ehhez kapcsolódó eljárási szabályok megtartását, olyan hiba vagy mulasztás nem volt feltárható, amely orvoslásának szükségessége egyáltalán felmerült volna. Mindennek következménye, hogy a felülvizsgálat során az ítéltábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott.

A nyomozati szakban lefolytatott, illetőleg az elsőfokú bíróság által fogatosított eljárási cselekményekkel összefüggésben sem volt feltárható törvénysértés, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból a törvényszék által értékeltekhez képest nem kellett bizonyítékot kirekeszteni.

[8] Az is megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan rendelkezésre álló bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt. A megfelelően széleskörű bizonyítás eredményeképpen helytálló tartalommal számba vett bizonyítékokat maradéktalanul értékelési körébe vonta, és ennek keretében foglalkozott minden olyan körülménnyel, amely az ügy ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések körütekintő tisztázásához szükségesnek mutatkozott. Számba vette és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy mire alapozta a megállapított ítéleti tényállást.

[9] Az elsőfokon eljárt bíróság megfelelően értékelte a terhelt védekezésében, eljárás során tett különféle nyilatkozataiban foglaltakat, az egyes rá nézve terhelő tartalmú tanúvallomásokban részletezett körülményekre és a szakértői véleményekben foglalt megállapításokra tett magyarázatait.

[10] A törvényszék a fentieken túlmenően széleskörű tanúbizonyítást is lefolytatott, és azzal összefüggésben megfelelő értékelésben részesítette a büntetőeljárás során kihallgatott, illetőleg az egyéb módon értékelés alá vont tanúk nyilatkozatainak releváns tartalmát.

Ezen belül az ügy eldöntése szempontjából meghatározó jelentőségű bizonyítékcsoporthoz jelentett tanú5 nyomozati előadása, illetőleg vallomásának tárgyalási kiegészítése, továbbá tanú6 és tanú1 tanúk tárgyaláson is megerősített előadásai a sértettnek az ölési cselekmény véghezvitelét megelőzően a vádlott részéről elszenvedett fizikai bántalmazására vonatkozóan is, amelyek következetesek, egybehangzóak és ebből eredően hitelt érdemlőek voltak.

[11] Mindemellett az ítéleti tényállás megállapítása során a törvényszék helytállóan volt figyelemmel az igazságügyi orvosszakértői vélemények, igazságügyi nyomszakértői, toxikológus szakértői, vegyészszakértői és pszichiáter szakértői vélemények megállapításaira, azok tárgyalási megerősítésére, az egyéb okirati bizonyítékokra, a szemle jegyzőkönyvének tartalmára és a fényképmelléklet által tanúsított körülményekre.

[12] Összegzően tehát megállapítható, miszerint ítéletében az elsőfokon eljáró bíróság felsorakoztatta az ügy érdemi eldöntésére kihatással bíró, az ítéleti tényállás megalapozott megállapításának alapjául szolgáló releváns bizonyítékokat. Mindezeket megfelelő módon részletezte, a fennálló ellentmondásokat feloldotta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen, kellő logikai megalapozottsággal, egymásra is tekintettel, összességében értékelte, az ezzel kapcsolatos gondolatmenetével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az iratok tartalmának megfelelően rögzített és számba vett, majd kellően elemzett adatokon nyugvó törvényes mérlegelés alapján jutott el a törvényszék a hitelt érdemlő bizonyítékoknak megfelelő következtetései levonásához a vádlott terhére rótt bűncselekmény megvalósítási körülményeit illetően, továbbá a kihallgatott tanúk szavahihetőségével, valamint a rendelkezésre álló szakértői megállapítások hitelt érdemlőségével és az egyéb okirati bizonyítékok relevanciájával összefüggésben is.

Az ítéltábla a fentiek alapján arra a megállapításra jutott, hogy az elsőfokú bíróság kellő alaposággal elemezte a rendelkezésre álló adatokat, tényeket és körülményeket, a bizonyítékok szakszerű értékelésével sem maradt adós. Érdemben sem kifogásolható módon megindokolta, hogy az irányadó tényállást mely egymást erősítő bizonyítékokra alapította a terheltől származó hiányos bizonyítékok mellett, így a rendelkezésre álló bizonyítási anyag körülbíró és alappal nem támadható elemzésével az indokolási kötelezettségének is messzemenőig eleget tett.

[13] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ilyen módon túlnyomórészt összhangban áll az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az a tényállás megállapítása szintjén, a releváns tények vonatkozásában nem tartalmaz ténytől tényre történő téves következtetést sem, azonban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alkalmazásával helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre is szorul az alábbiak szerint:

- az elsőfokú ítélet 4. oldalának utolsó előtti bekezdésében foglaltakat az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy a hármasan történt közös italozás során tanúl és sértettl sértett sört, Terheltl vádlott pedig az este folyamán 3-4 feles whiskyt fogyasztott, amelynek következtében mindhárman ittas állapotba kerültek.
- az ítéltábla az elsőfokú ítélet 6. oldalának 4. bekezdésében foglaltakat azzal egészíti ki, hogy az utóbbin kívül a sértett által elszenvedett sérülések közül négy is alkalmas volt arra, hogy önmagában is halálos következményt idézzon elő; a következő bekezdésben foglaltakat pedig azzal pontosítja, miszerint a felszínesebb bőr- és lágyrészfolytonosság-megszakításokat kizárólag hegyvel bíró, tehát éllel nem rendelkező, azaz nem késszerű eszköz **okozta**.
- az ítéltábla az elsőfokú ítélet 6. oldalának 7. bekezdésében foglaltakat azzal egészíti ki, hogy a fentiek szerinti vádlotti bántalmazás és a sértett halála között közvetlen, egyenes és kizárólagos okozati összefüggés állt fenn.

[14] A fentiek szerinti pontosításokkal és kiegészítésekkel a megállapított tényállás immár teljes egészében megalapozottá vált, amely mentes a Be. 592. § (1), illetve (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített és kiegészített tényállás alapján bírálta felül.

[15] A megalapozott tényállásból az elsőfokon eljáró bíróság helytállóan vont következtetést a terhelt vonatkozásában a minősített élet elleni bűncselekmény megvalósítása miatti büntetőjogi felelősség megállapíthatóságára, ezen túlmenően a másodfokú bíróság túlnyomórészt helyén valónak találta a bűncselekmény jogi minősítését, azonban annak megjelölése, jogszabályi hivatkozásai korrekcióra szorultak.

[16] Az emberölés különös kegyetlenséggel történő megvalósítása azokat az eseteket foglalja magában, amikor az elkövető a bűncselekményt **a tárgyi oldalról nézve** rendkívüli embertelenséggel, gátlástalanul, emberi mivoltából kivetkőzve, **vagy az alanyi oldalról nézve** az átlagot lényegesen meghaladó testi vagy lelki gyötrelmet okozva valósítja meg.

Tárgyi oldalról nézve az emberölés akkor esik ezen minősítés alá, ha a sértett életének kioltása a szokásostól lényegesen eltérő embertelenséggel, lelketlenséggel, brutalitással, mitöbb bestialitással, gátlástalansággal, a sértett emberi méltóságának mély megalázásával, másokban iszonyatot keltő módon, az emberségből kivetkőzve történik. Ezen objektív jellegű vizsgálatnál semmilyen jelentőséggel nem bír az a körülmény, hogy a sértett szubjektíve érzett-e fájdalmat az elkövetés közben, vagy ez bármilyen okból elmaradt, akár azért, mert már a véghezvitel kezdetén elvesztette az eszméletét, minthogy ezen hivatkozott esetekben a súlyosabb jogi értékelés alapja a **véghezvitel módjából kitűnő magasfokú társadalomra veszélyesség**.

A különös kegyetlenség megállapítására következtetési alapként szolgál a sértettnek okozott sérülések nagy száma, súlya és jellege, valamint a véghezvitel módja. Utóbbi szempontok szerint pedig a jelen ügybeli emberölés olyan mértékű brutalitással, bestialitással, gátlástalansággal, iszonyatot keltő módon és a sértett emberi méltóságának legmélyebb meggyalázásával történt, amely nagyságrendekkel haladja meg az emberölés ezen minősített esetének megállapításához szükséges mértéket, elkövetési és végrehajtási feltételegyüttest. Az elkövetés kapcsán a terheltnek az emberi mivoltából történt kivetkőzése oly mérvű, amely ezzel összefüggésben a minősítő körülmény megállapítása mellett a külön súlyosító körülményként történő értékelést is feltétlenül indokoltá teszi.

Az utóbbi szempontrendszerrel el kell határolni az alanyi oldalról történő vizsgálódás tényezőit, jelen ügyben azonban nem áll rendelkezésre elegendő és megbízható adat a sértettre vonatkozathatóan az átlagot lényegesen meghaladó testi vagy lelki gyötrelm elszenvedését illetően.

A fentiekkel összefüggő védelmi érvelés tehát megalapozatlan, miként az emberölés privilegizált alakzatának megállapíthatóságával kapcsolatos védői okfejtés is.

[17] Az erős felindulásban elkövetett emberölés csak akkor állapítható meg, ha az elkövető olyan méltányolható okból származó, intenzív, de éplélektani alapon létrejött indulat hatása alatt cselekszik, amelynél az indulatot kiváltó és az erkölcsileg menthető ok az elkövetőn kívül álló okból jött létre.

Az erős felindulást kiváltó külső okok közül a leggyakoribb a sértetti magatartás, amely az elkövető felháborodását, haragját idézi elő, önmagában azonban a privilegizált eset megállapítását nem alapozza meg az elkövető történetek miatti elkeseredettsége, bánat,

szomorúság, magára hagyatottság, nehezebb élethelyzet kialakulása, sértődöttség vagy kizárólagosan az idegfeszült állapot.

[18] Az erős felindulás méltányolható okból származása két alapvető követelményt jelenít meg, egyrészt az indulatnak az elkövetőn kívül álló ok hatásaként kell előállnia, másrészt annak erkölcsileg bizonyos fokig menthetőnek is kell lennie.

Döntő ismerv, hogy az ölési szándék alapjául szolgáló intenzív indulat oka kizárólag olyan objektív jellegű körülmény lehet, amely kívül áll az elkövetőn.

A méltányolható ok megítélésénél jelentősége van az elkövető és a sértett között fennálló viszonynak, érzelmi kapcsolatnak, mindenkor vizsgálendő, hogy az elkövetést kiváltó ok súlyossága, valamint az arra reagáló magatartás objektíve is arányban áll-e.

Tény, hogy az ismert előzményeket követően a vádlott sértett általi elküldésére, illetőleg a vádlott általi durva fizikai erőszakot és szóbeli inzultust követően a sértett részéről tettlegességre és dolog rongálásra is sor került, azonban nyilvánvalóan a sértett ezirányú fellépésére maga a vádlott szolgáltatott okot.

A privilegizált eset megállapításához az is szükséges, hogy az élet elleni cselekmény konkrétan az erős felindulás állapotában menjen végbe, valamint, hogy a cselekmény elkövetésére irányuló akaratelhatározást nyomban kövesse a kivitelezés, tehát az emberölésre irányuló szándék kifejlődése és a cselekmény között viszonylag rövidebb idő teljen el.

Jelen elkövetés körülményei ezen követelményt sem elégítik ki.

[19] A fentiekkel összefüggésben jelen ügyben is az állapítható meg, hogy a terhelt maga hozta létre az erős felindulását kiváltó okot, garázda jellegű, kiabálásban, összeférhetetlen magatartás tanúsításában, majd személy elleni erőszakban megnyilvánuló magatartása késztette arra a sértettet, hogy a kapcsolatuk felszámolása mellett döntsön és az ingatlanából kiutasítsa a terheltet, aki az utóbbi magatartás miatt támadt több, élet kioltására alkalmas eszközzel a sértett életére. Ilyen körülmények között a véghez vitt ölési cselekményével összefüggésben a terhelt eredményesen nem hivatkozhat a büntetőjogi felelősség enyhébb megítélését maga után vonó erős felindulásra.

[20] A fentiekén túlmenően az emberölési cselekményekre általánosságban jellemző, hogy az elkövetéshez vezető indulatot a szeszestál által befolyásolt állapot váltja ki, minthogy az alkoholnak az emberi szervezetre gyakorolt ilyen irányú hatása közismert. Az önhibából történő vádlotti leittasodás, illetőleg a szeszestáltól befolyásolt állapot nyilvánvalóan nem tekinthető az elkövető személyén kívül álló olyan külső oknak, amely megalapozhatná az ölési cselekménynek a Btk. 161. §-a szerinti minősítését, kivéve, ha az erkölcsileg méltányolható külső ok az ittasságtól függetlenül is alkalmas volt az elkövető felindultságának kialakítására, ezen utóbbi körülmény jelen ügyben azonban nem állapítható meg.

A korábban már indokoltak szerint az erkölcsileg menthetőség megállapításához az is szükségeltetik, hogy az elkövető erős felindultságát eredményező sérelem ne csak jogtalan, hanem egyszersmind súlyos is legyen, ugyanakkor ez a követelmény elsősorban a terhelt által tanúsított garázda, illetőleg durván erőszakos fellépésre figyelemmel jelen esetben nem állapítható meg.

[21] A fentiek szerint az elsőfokon eljáró bíróság törvényesen minősítette a vádlotti cselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettének, ugyanakkor a határozata rendelkező részében a vádlott terhére rótt bűncselekmény megnevezése és jogszabályi megjelölése nem felel meg a Be. 561. § (2) bekezdés c) pontjában és a 61.BK vélemény 3. pontjában írt rendelkezéseknek, az – a rendbeliség feltüntetése nélkül – helyesen: emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont). Utóbbiak szerint az ítéltábla a fenti rendelkezést korrigálta.

[22] A büntetés kiszabása körében az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által feltárt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőkre, az enyhítő körülmények körében azonban kiemelendő, hogy ugyan a büntetlen előélet általánosságban véve enyhítő tényező, amennyiben azonban a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény esetében a bűnre indító motívumok lényeges túlsúlya áll fenn, önmagában gyakorlatilag elhanyagolható az enyhítő nyomatéka, másrészt pedig a törvényszék által helyesen értékelt fiatal felnőttkor mellett a büntetlen előélet figyelembevételének helye nincs. A beismerő vallomás és a megbánás enyhítő hatásával összefüggésben hangsúlyozni kell, hogy az elkövetés körülményei és annak utóélete alapján nem állapítható meg határozottan, hogy a terhelt által utóbb megvalósított öngyilkossági kísérlet elkövetésében milyen szerepet játszott a történetek miatti esetleges összeesküvés, illetőleg a várható rendkívül súlyos jogkövetkezmények alóli mentesülés feltétlen szándéka. Utóbbi tényezőt tehát a másodfokú bíróság a törvényszéktől eltérő, annál kisebb nyomatékkal tudta értékelni a büntetés kiszabása során.

Mindezek mellett a súlyosító körülmények sorában az ittas állapotban történt elkövetés mellett hangsúlyosan kellett értékelni a vádlott terhére a több eszköz célszerű, hatékony és kombinált használatában is megmutatkozó szilárd elhatározást, rendkívül kitartó ölési szándékot, emellett az emberölés jelen esetben fennálló minősített esetének megállapításához szükséges mértéket, bántalmazási számot és erőbehatást messzemenően felülmúló vádlotti brutalitást és gátlástalanságot az ölési cselekmény kifejtése során, valamint a terhelt személyiségének az alacsony frusztráció tűrésben és az alkalmi jellegű öntörvényű alkalmazkodási megoldásokban megmutatkozó jelentős társadalomra veszélyességét.

[23] Az irányadó büntetési tételkeret és az ehhez képest alkalmazandó középérték meghatározására a törvényszék részéről helytállóan került sor, az ítéltábla azonban összességében a fentiek alapján nem értett egyet azon elsőbírői megállapítással, miszerint jelen ügyben a terhelttel szemben az enyhítő körülmények túlsúlya állapítható meg, valójában összességében az enyhítő és a súlyosító körülményeknek egymásnak megfeleltethető, egymást kioltó nyomatéka mutatható ki, erre figyelemmel a terhelttel szemben legalább az irányadó középértéknek megfelelő tartamú szabadságvesztés büntetést talált a másodfokú bíróság az elkövetett bűncselekmény súlyával, valamennyi körülményével arányban állónak, és egyúttal olyannak, amely alkalmazása feltétlenül szükséges a büntetési célok eléréséhez.

Az elsőfokú ítélet rendelkező részének szövegezését annyiban is pontosítani kellett, miszerint a vádlottat nem fegyházbüntetésre, hanem szabadságvesztésre kell ítélni, amelynek végrehajtási fokozata fegyház.

[24] A fentiekre figyelemmel a Győri Ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálván a törvényszék jogorvoslati kérelmekkel támadott ügydöntő határozatát a fentebb részletezett vonatkozásokban a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben

az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit – miután azok törvényesek és megalapozottak – a Btk. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásával a terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt, egyúttal a Be. 613. § (1) bekezdése alapján megállapította a másodfokú büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség összegét, és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2025. május 8.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2024. november 4. napján kelt, B.49/2024/25. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. május 8.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke